

[Hauch.]

rigtigt indstillet overfor det ærede Medlems Elskværdigheder.

Maa jeg dernæst vende mig til det ærede 1ste Medlem for 4de Kreds (Veistrup). Det ærede Medlem hævdede, at dette Lovforslag var ikke alene til Fordel for Debitor, men ogsaa til Fordel for Kreditor. Dersom det ærede Medlem har Ret i den fulde Konsekvens af denne Udtalelse, som han dog neppe har over tænkt, saa skulde vi sikkert ikke lovgive paa dette Omraade, for saa vilde det da være naturligt at lade Kreditor og Debitor finde hinanden i de fælles Interesser, som de har. Men det er netop det, der er Sagen, at man her ved en Lov vil ophæve de privatretlige Aftaler, og vi siger for vort Vedkommende: Ja, det tror vi i og for sig ogsaa er nødvendigt under de nuværende Forhold, men dersom det skal ske, maa selvfølgelig Staten, som foretager denne Ophævelse, træde ind. Det ærede Medlem kan dog formodentlig se, hvor inkonsekvent han i Virkeligheden er, for dersom man skulde tage den fulde Konsekvens af det ærede Medlems Udtalelser, var der jo ingen Grund til Lovgivning her, saa gik det hele af sig selv — det sker for øvrigt i stor Udstrækning fra Dag til Dag, at der gives Moratorium.

Saa takkede det ærede Medlem det konservative Folkeparti, og det være langt fra mig at bebrejde det konservative Folkeparti, at det modtager Tak af det ærede Medlem, men det ærede Medlem takkede det konservative Folkeparti, fordi det i sin Tid havde medvirket til Gennemførelsen af Kri seloven, og paa det Tidspunkt, sagde det ærede Medlem, havde Venstre vist sin Kar righed, da havde Venstre netop vist, at det ikke vilde være med til at stille Penge til Raadighed. Det er egentlig en skrap Udtalelse, naar jeg erindrer Agitationen mod de Forslag, Venstre fremsatte i Folketinget, i Forbindelse med Spørgsmaalet om, hvad de vilde koste. Det er muligt, at det ærede Medlem kan have Ret i, at Hukommelsen i Politik i Almindelighed er kort, men at den skulde være saa kort, at man ikke kan erindre, at det ærede Medlem, det ærede Medlems Parti, den høje Regering og Soci aldemokratiet netop foreholdt Venstre det fuldkommen urimelige i det, de forlangte, der skulde stilles til Raadighed for det kri seramte Landbrug, vil jeg dog betvivle. Jeg vil derfor gaa ud fra, at det ærede Med lem vil vælge en anden Form for Agitation end den, der er anvendt her i Dag.

I øvrigt fremsatte det ærede Medlem en Udtalelse, som jeg lægger megen Vægt

paa med Henblik paa den videre Forhand ling om dette Lovforslag. Det ærede Med lem sagde nemlig — jeg kan ikke gengive det ganske ordret, men det var noget om, at dersom der endda havde været et fikseret Beløb, dersom man havde kunnet overskue den Risiko, man kom ind i — og det samme var den højtærede Justitsminister inde paa —, saa kunde vi tale om det. Vi er villige til at tale om det. Venstre er villigt til at tale i Udvalget netop om dette Forhold og finde den Form, hvorunder en Begræns ning kan ske.

Den højtærede Justitsminister begyndte sine replicerende Udtalelser med at sige, at Venstre havde vist en forbavsende Uvillie til at hjælpe Landbruget. Jeg skulde nu egentlig tro, at det vil volde den højtærede Justitsminister og Regeringspartierne me get Besvær at faa Befolkningen til at for staa, at Venstre ikke har villet stille sig forstaaende overfor Landbrugets Vanskelig heder, og det er egentlig en dristig Agita tionsform; naar jeg tænker paa, hvad vi her i Rigsdagen og ude i Landet har maattet høre om vore ganske urimelige Fordringer med Hensyn til de Beløb, der skulde stil les til Raadighed, synes jeg ikke, at denne Form egentlig er særlig vel anvendt, heller ikke i det foreliggende Tilfælde. Vi har ikke vist Uvillie i dette Spørgsmaal, tværtimod, vi mener netop, at dette Forslag burde gen nemføres, men vi mener ganske vist, at det ikke burde gennemføres fuldt ud i den Skik kelse, det har. Vi vil medvirke til Forslag om at begrænse Beløbet.

I øvrigt vil jeg gerne, inden jeg slutter disse Bemærkninger, tilføje, at Venstre i September, jeg tror den 26. September, stillede sit Forslag om Hjælp til de krise ramte Landmænd, baade til Akkord og til Laan. Jeg maa da maaske minde om, at i det Lovforslag, vi fremsatte, var der en § 11, hvori der stod, at vi vilde stille til Raadig hed som Laan 200 Kr. som Grundbeløb og 2 pCt. af Ejendomsskylden. Men da vi kom med dette Forslag, erklærede Regerings partierne: Nej, det kan der aldeles ikke være Tale om, Venstre er alt for umaadeligt i sine Krav til Statskassen og det offentlige med Hensyn til den Hjælp, Landmændene skal have. Det skal jeg i og for sig ikke sige noget til — den Opfattelse kan man for fægte —, men hvad jeg paa det bestemteste maa vende mig imod, er, at man i Dag under Behandlingen af dette Spørgsmaal stiller sig op som dem, der vil yde Land bruget en haardt tiltrængt Hjælp, og hen viser til, at Venstre var karrigt og vendte det døve Øre til. Saadan kan man ikke drive